

PROLOG

APORNA SOVER I BURARNA BAKOM LO. Hon hör hur de snörvlar när de andas. De kommer inte att vakna, men hon kan inte låta bli att vända sig om för att se att det är lugnt. Pälsarna skimrar blått i skenet från hologrammet. En av ungarna öppnar ögonen och ser på henne, med den där äckligt tomma blicken.

Hon ryser och lutar sig över skrivbordet igen.

Snart går gardisterna sin runda. Då måste hon vara långt härifrån. Hennes behörighet täcker inte fjärde våningen.

Framför henne flimrar text och bilder förbi. Hon håller upp handleden mot ljuset och minneschipet som sitter innanför huden fortsätter sin sökning.

Där! Rätt kombination av ord lyser upp i ett av dokumenten. Utan att titta närmare sträcker hon in knytnäven i hologrammet och strömmar informationen till chipet.

Nästa dokument som flaggas ser ut som ett brev. Hon ska precis strömma det när hon känner igen ett namn. Knytnäven blir kvar i luften framför texten. Kallsvetten bryter fram i nacken när hon fattar vad det är.

Fan.

Bastian varnade henne. *Vi kan inte lita på någon.* Hon skrattade bara åt honom, sa att han började bli paranoid. Om det här doku-

mentet är äkta, då är det mycket värre än han trodde. Förrådaren finns mitt bland dem. Handen darrar när Lo sticker in den i det skimrande ljuset.

Larmet går. Hest och högt, precis som vid månadsövningarna. Gardisterna har åtta minuter på sig att säkra byggnaden. Hon måste ut härifrån. Höften slår i en arbetsstation när hon vänder sig om. Ett stort mikroskop faller till marken med ett brak. Aporna lyfter inte ens på huvudena när hon rusar förbi dem ut från labbet.

Hon tänker på Levi när hon springer genom korridoren. Han sov så djupt när hon gick. När hon böjde sig för att kunna strömma filmen till honom vände han på sig, men han vaknade inte. Hon vågade stå kvar en stund och se på honom. Ansiktet som knölades ihop mot kudden och det lockiga håret som låg klistrat i pannan. I går kom han och ville att hon skulle klippa honom, men hon var upptagen med planerna för i natt och hade inte tid.

Vad skulle det ha tagit, en halvtimme?

Om säkerhetsgardet hittar henne nu är de hos honom på kortare tid än så. Hon måste klara sig. Utan henne finns det inte längre någon kvar som kan skydda honom.

Vid trapphuset stannar hon och lyssnar. Hon hör inga steg och fortsätter neråt. En våning. Två. En dörr öppnas längre ner, kängor slår mot trappstegen. Hon trycker sig mot väggen, backar upp till avsatsen. Hjärtat slår så hårt att det gör ont. Dörren till korridoren klickar högt när hon öppnar den och hon andas inte när hon smyger genom.

Det här är avdelningen för tillstånd och ransonärenden. Korridoren är bredare än den utanför laboratorierna. Ett blått ledljus är tänt och hon ser byråkraternas kontorslandskap bakom glasväggen. I änden av korridoren ligger trapphus B. Hon hinner dit. Hon måste hinna.

Ljudet av fotsteg blir högre, de är helt nära nu. Hon drar pistolen ur jackfickan och sedan sänder hon varningen till Levi. Huvud-

staden, hon skulle lika gärna kunna be honom att resa till månen. Men hon har inget val.

Där framme är dörren till trapphuset, bara några steg till.

Metallsmaken kommer först. Allt ljus blir gult. Innan hon hinner tänka kastas hennes kropp i en båge. Musklerna drar ihop sig och hon hamnar i fosterställning, med fingrarna hårt pressade mot handflatorna. Höften och sidan av huvudet dunkar i golvet. En eld sprider sig från hjärtat ut i kroppen. Armarna och benen brinner.

Mörkret kommer som en sval hand över ögonen.

KAPITEL 1

AVA ÖPPNAR DÖRREN TILL KONTORET och möts av busvisslingar och rop. Hon ler och tränger sig in i lokalen. Kampanjarbetarna står tätt tillsammans, sitter upphasade på skrivborden. Det är inte bara hon som har hört ryktet, att David är här i kväll.

Resultattavlan på väggen har hennes namn högst upp. De fem som har fått ladda ner informationen till flest medborgare i dag får sina namn på den. Lite vänskaplig tävlan höjer arbetsmoralen.

Hon frågar efter David. Han är på toaletten och Ava vill skynda sig dit, men måste stanna och ta emot gratulationer. Falska leenden. De vill alla ha hennes plats.

De skulle bara veta.

Längst in i lokalen ligger två trånga toaletter. Den vänstra är låst. Ava går in på den högra, låter varmvattnet rinna över händerna. Värmen sprider sig genom kroppen och axlarna sjunker ner. Det var bara några plusgrader ute. Hon har gått och kurat mot vinden i timmar.

Mascaran har runnit och hon torkar bort det svarta spåret under ögat. En liten fläck som hamnat på kinden låter hon vara kvar. Hon drar en ljus hårslinga ur svinryggen och ser sig i spegeln. Nu syns det att hon har varit ute hela dagen.

Det spolar på den andra toaletten. Hon rätar på sig och tar några

steg ut i korridoren, så att hon får ryggen mot David. Så att han måste ropa efter henne.

”Iris!”

Hon vänder sig om. Iris är det namn som står högst upp på tavlan. Det är hennes namn här.

David drar tillbaka mungiporna och öppnar munnen, visar sina jämna, vita tänder. Det är tänkt som ett leende. Någon borde berätta att det får honom att se ut som ett djur.

”Grattis till förstaplatsen”, säger han. ”Igen.”

”Tack.”

Hennes leende sitter mest i ögonen, det är så hon får det att kännas äkta.

”Vi skulle behöva fler kampanjarbetare som du.”

Det har han rätt i. Om åtta veckor ska han provas som kandidat till territorierådet. Han pluggar hela dagarna för att klara proven som bedömer hans rättrådighet, analysförmåga och logiska tänkande. Han kommer inte att misslyckas.

Men det spelar ingen roll, om han inte får högre acceptanspoäng. Under den sista provningsdagen väljer alla högklassade medborgare bland de godkända kandidaterna. Med så låga poäng som David hade när kampanjen startade har han inte en chans.

”Det kändes bra i dag”, säger hon. ”Många hade hört talas om dig. Jag tror det pratas i södra sektorn.”

Folk bryr sig inte tillräckligt mycket om provningarna för att prata om dem. De flesta såg frågande ut när hon nämnde Davids namn. Men det viktiga är hur de såg ut när hon gick därifrån. Och att hon säger det han vill höra.

Han lättar på slipsknuten och knäpper upp översta skjortknappen. En sekunds tvekan, som om han inte vet om han borde vara så privat, sedan sträcker han in fingrarna under tyget och masserar nacken.

”Jag kan behöva lite goda nyheter i dag.”

Hon frågar inte vad han menar. Tillräckligt många tjejer slickar i sig varje ord han säger. Han kan få vem som helst av dem.

Och det David kan få vill han inte ha. Så mycket lyckades de lista ut före sommaren. De testade en annan taktik då, och de kom aldrig nära honom.

”Ibland undrar jag om det är värt det”, säger han och andas ut långsamt. ”De pratar alltid om att vi behöver mer makt, för att driva våra frågor.”

Vilka kandidater som väljs till rådet ska egentligen inte spela någon roll. Partiets röst är en. Men bakom den enade ytan slås olika grupper om makten. I den här kampanjen arbetar bara traditionalister, de som vill föra Systemet tillbaka till sitt ursprung. David är en av flera kandidater som har tagits fram för att traditionalisterna ska få mer att säga till om.

Han drar handen genom håret.

”Allt det här slitet, vad ska det vara bra för? Vakta en maskin. Det är TeBUS som bestämmer, eller hur? Är det vad jag ska göra om jag kommer in i rådet, mata beslutssystemet med fakta?”

Det Territoriella Besluts- och Utvärderingssystemet är konstruerat för att fatta det mest rationella beslutet utifrån tillgängliga fakta. Ava skulle också hellre slippa det. Men inte av samma skäl som David.

”Som man frågar får man svar”, säger hon. ”Vad som matas in avgör vilket beslut som tas.”

”Ja, det är väl så.” Han suckar och rättar till slipsen. ”Du ska få slippa höra mig klaga.”

Innan han går lägger han handen om hennes överarm, bara kort. Hon tror inte att han planerade att göra det.

Han kommer att vara redo snart.

Ava stannar inte länge på kampanjkontoret. I kväll ska hon inte till Iris lägenhet tvärs över torget. I kväll ska hon hem.

En skyttel står inne på perrongen och hon skyndar sig för att hinna. De upplysta glasfasaderna runtomkring speglas i vagnar-nas blanka metall.

Inte många har anledning att lämna periferian vid den här tiden, några hushållerskor och städare bara. Hon sjunker ner på ett säte nära den bakre ingången, försöker att inte dra någon uppmärksamhet till sig.

Resan tar en timme. Hon somnar nästan direkt, men vaknar av hundskall och muttrande röster.

Hur långt har de hunnit? Utanför fönstret ser hon den näst sista stationen. Och en skymt av svarta uniformer när säkerhetsgardisterna kliver på skytteln. Det här kommer att ta tid.

Gardisten som kliver in i Avas vagn är inte många år äldre än henne, kanske drygt tjugo. En vit hund vid hans sida flämtar med tungan utsträckt. Han drar hela tiden i kopplet och pratar med hög röst. En kulting, en av alla gardister som älskar makten de får av vapenskölden.

På sätet framför Ava sitter en äldre kvinna. Hon får inte upp holoiden på en gång, lyckas inte ta kontroll över minneschipet med tanken. En hund som dreglar på ditt knä kan räcka för att du ska tappa koncentrationen.

”Kom igen, jag har inte hela natten på mig.”

Gardisten låter till och med som en liten gris, rösten är ljus och skär sig. Ava ser ner i knät och pressar ihop läpparna för att leendet inte ska synas. Kvinnan lyckas få fram holoiden till slut och han kontrollerar hennes behörighet.

”Nästa gång får du vara snabbare, annars blir det böter.”

När han vänder sig mot Ava är ansiktet spänt, han är beredd att skälla på henne. Men hans blick faller på blusen och den kritstrecksrandida kavajen som kostade en förmögenhet. Han rätar på sig och ler.

”God kväll”, säger han.

”God kväll.”

Hon skulle kunna påminna honom om att hans uppdrag är att skydda alla medborgare, oavsett klass. Men de vet båda två att det inte fungerar så. Hon ler mot honom istället, vänder handen med handflatan uppåt, letar rätt på holoiden med tanken och projicerar den snett framför sig. Gardisten sätter sin läsare mot den, men han ser knappt på bilden av hennes ansikte och informationen om hennes hemzon, klass och behörighet.

”Vilken kväll, va?” säger han. ”Jag trodde jag skulle frysa arslet av mig när larmet kom.”

”Vad är det som har hänt?”

”Nåt tips om en misstänkt rebell på skytteln. Men det är säkert inget. Jag tror att de skickar in de där tipsen själva, för att hålla oss sysselsatta.” Han skrattar. ”Men jag klagar inte, jag fick komma in i värmen en stund.”

”Det var inget vidare att vara ute och knacka dörr i dag heller”, säger hon.

Holoiden visar att hon jobbar i kampanjen. Och blusen har små bärnstensfärgade cirklar. Hon har rätt att bära Partiets färg. Men det skadar inte att påminna honom.

”Kan jag tänka mig”, säger han. ”Vad ska du göra ända här inne? Jag har aldrig sett några kampanjarbetare i centrum.”

”Jag ska hälsa på mina föräldrar över natten.”

”Jaha. Så de bor kvar här?”

Han ler mjukt. Det är den reaktion hon väntat sig. Hon jobbar för Partiet, men hennes lågklassade föräldrar bor fortfarande kvar i centrum. De som tror på Systemet får alltid en särskild

blick när de hör det.

Klass är ingenting du ärver, det avgörs bara av hur det går för dig på proven. Medborgaren förväntas acceptera sin klass och leva i enlighet med den. Att Ava inte har försökt få sina föräldrar flyttade till ett bättre område blir ett bevis på att allt fungerar som det ska.

Den historien har öppnat många dörrar för henne.

”Jag jobbar hela natten”, säger gardisten. ”Om det kommer ett nytt larm i morron bitti ses vi kanske då.”

Han stoppar ner läsaren och blinkar åt henne. Ava ler tillbaka men hennes blick dras ut genom skyttelfönstret.

Två andra gardister är där, en ung kille och en kvinna som måste vara åtminstone femtio. De släpar en medelålders kvinna mellan sig. Hon sprattlar och Ava hör hur hon skriker, men inte vad hon säger. Så vrider hon huvudet och spottar på den äldre gardisten.

Inte ett smart drag.

Gardisterna ser på varandra och släpper kvinnan, som stappar några steg framåt. Hon kommer inte undan nu. Den yngre gardisten har redan dragit sin chockstav, och han skickar en gul blixtnär efter henne. Kroppen drar ihop sig i kramper och hon faller handlöst på perrongen.

Att tappa kontrollen när man blir arresterad är ett misstag. Kvinnan får vara glad att de inte lät henne komma längre och ställde in stavarna på dödlig ström.

”Inget falsklarm den här gången”, säger Ava och nickar ut genom fönstret.

Hennes röst låter lugn, som om de pratar om vädret igen. Hjärtat slår hårt men det syns inte. Så länge hon andas djupt och inte spänner axlarna kommer det inte att synas.

Den unge gardisten ler och rycker hunden i kopplet.

”Vi skrämmer upp ormarna, en efter en”, säger han och går mot utgången.

Ava ser honom skratta och klappa en av de andra på axeln när han kommer ut på perrongen.

Det händer att man ångrar sig, tänker hon. När man petar i ormboet.

Skytteln är en halvtimme sen när de kommer till slutstationen, och Ava har fortfarande en bit att gå. Hon småspringer på bron över floden, mot klocktornet. Urtaflan som är vänd mot henne har rasat in. Hon har alltid tyckt att det ser ut som om tornet har tappat ett öga.

Tvåsekelpelaren sträcker sig mot den mörka himlen. En hög obelisk i glas och stål, upplyst av en orange ljusslinga som får alltihop att se billigt ut.

Hon minns när de byggde den. Alla som bodde i centrum hoppades på en fest, det var det enda folk pratade om i flera månader. Två hundra år sedan slutet på de många krigen, två hundra år av Systemets styre. Byråkraterna borde väl se det som en anledning att fira.

TeBUS tog fram beslutet att tre timmar kortare arbetstid på avtäckningsdagen var tillräckligt. Närvaro vid ceremonin var obligatorisk. Ava stod i folksamlingen framför pelaren, försökte att strunta i sändningen.

Det började med uppläsning av principerna. Varenda unge kan dem utantill, men byråkraterna startar aldrig något utan att läsa dem.

Första principen: Alla människor är en del av Systemet, och i medborgarskapet är alla lika. Ingen skillnad görs på människor utifrån kön eller ras.

Andra principen: Systemet ska alltid erbjuda medborgaren till-

räckliga resurser för att överleva. I gengäld erbjuder medborgaren sina färdigheter i det arbete för vilket hon är bäst lämpad.

Tredje principen: Systemet är fritt från religionens och ideologins förtryck. Den som utövar politiska eller religiösa övertygelser ska betraktas som en fiende till Systemet, och dömas i enlighet med det.

Ministrarna för de fem territorierna höll varsitt tal sedan, och bara det tog över tre timmar. Alla muttrade om det, men ingen gjorde något åt det. De gick till sina arbetsenheter som vanligt nästa dag.

Folk är idioter.

Det börjar regna när Ava går förbi den nedlagda ransonenheten. Ett tätt midvinterregn som känns som is mot ansiktet. Om hon blir blöt kommer hon att frysa ihjäl, centralvärmen har varit lynnig hela veckan. Hon får ta tunneln.

Hon svänger höger in i en gränd som går förbi ett bombat kvarter. Nedrasat tegel ligger staplat längs trottoaren.

Nästan alla gatlyktorna är krossade, men en bit in i gränden står en som är hel. I ljuset från den ser Ava fyra personer som trängs runt en kropp på marken. Smala ben och blont, kort hår. En pojke.

”Ormjävel! Vart är du på väg? Ligg stilla!”

Det är en ljus flickröst. Hon låter andfådd, sparkar så hårt mot kroppen att den flyttar sig på asfalten.

Ava tar några snabba steg mot dem, andas med magen och höjer blicken. Hon är torr i munnen och kall över ryggen.

”Vad håller ni på med?”

Rösten är mörkare än vanligt. Bra. Hon får inte låta vek.

”Vad ser det ut som?”

Tjejen kan vara kanske fjorton. Hon skakar sitt lockiga, röda hår ur ansiktet och slutar sparka. Men hon kliver inte bort från pojken. Det här är bara en paus. Hon kommer att fortsätta snart,

det syns i de hungriga ögonen. De är stora, som en dockas. Pupilerna täcker nästan hela irisen. Påtänd. Det kan bli ett problem.

Nu rätar en av de andra också på sig. Några ögonblick går innan Ava känner igen honom. Han brukar ha en grå kostym och blanka, svarta skor. Alltid en orange näsduk vikt till en triangel i bröstfickan. I svarta jeans och slitna kängor ser han yngre ut. Det mörka håret som brukar ligga slickat bakåt har fallit ner i pannan.

Vic. Davids bror.

Han är för gammal för att vara med de här tre tonåringarna. I hans akt står det tjugotvå, men Ava har hört honom säga tjugo-fem ibland, när det passar bättre.

”Nämen”, säger han och slår ut med armen mot henne. Han kommer ur balans och måste ta ett steg åt sidan. Ögonen är blanka och mörka. ”Brorsans stjärnsäljare. Borde inte du vara ute och sprida hans budskap?”

De andra har slutat sparka nu. De står bakom Vic och det syns att de undrar, vart det här ska ta vägen.

”Vad tror du jag har gjort hela dan?” Ava nickar mot pojken på marken. ”Jag har inte tid att roa mig.”

”Den där? Knappast ett nöje. Det är min plikt att lära honom hur man betar sig. Han skulle bara ha gett mig jackan, så hade vi sluppit det här.”

Vic har samma leende som David, de där isärdragna mungiporna. Överläppen fastnar mot tandköttet och han slickar på tänderna för att få den att släppa.

”Skit i henne”, säger den rödhåriga. ”Vi gör klart det här.”

Hon sparkar igen. Inte mot huvudet, men tillräckligt hårt mot magen för att ha sönder något.

Ava tar ett steg mot Vic.

”Vad tror du de gör med David om det kommer fram att du springer runt och sparkar ner oskyldiga medborgare?”

”Oskyldig?” Den rödhåriga sliter tag i pojken och drar upp hans jackärm till armbågen. ”Skulle han ha den här om han var oskyldig? Håll käften nu och låt oss göra klart.”

Tatueringen syns tydligt mot den ljusa huden på insidan av underarmen. En orm vrider sig i en spiral från handleden upp mot armvecket. Svansen är mörkt röd, och sedan tre varv i indigo-blått, klart orange och skogsgrönt. Huvudet är en drakes, intensivt lila med en lång tunga som är kluven i tre delar.

”Jag såg svansen när han inte ville ha hjälp av med jackan”, säger Vic.

Han sträcker på sig och skrattar, det låter fladdrigt och vilt. Ava släpper tatueringen med blicken som om hon inte bryr sig om den alls.

”Tänkte du fixa honom?” säger hon.

”Det här är ett bra ställe.”

Men han låter inte övertygad längre. Hon har fått honom att stanna och tänka. Allt blir svårare om du inte får göra det på en gång.

”Där hör du”, säger den rödhåriga. ”Det här är ett bra ställe. Låt oss göra färdigt nu.”

”Och när de hittar kroppen och går igenom kameramaterialet? När de känner igen dig. Vad tror du händer med David då?”

Det är den enda chans hon har. Om det finns något förnuft kvar, om Vic inte redan har gått förbi gränsen. Vad hans bror tycker spelar roll.

”Vi sprejade kameran i gränden”, säger han.

”Ja, då så. Om du är säker på att det inte finns nån dold utrustning här ska väl inte jag hindra dig.”

Den rödhåriga går fram till Vic, lutar sig tätt mot hans öra.

”Ingen bryr sig om en orm mer eller mindre.” Hon lindar sin arm om hans bröstkorg. ”Kom igen, du vet att du vill.”

Men Vic ser inte på henne. Han skrapar med kängan i en hög

med vått grus. Det är blod på tåhättan.

Ava ser honom i ögonen och ler, så mjukt hon klarar.

”De struntar i ormen. Men om det kommer fram att du fixade honom kan David glömma rådet. Han får vara glad om han får jobb på ransonenheten. Det är inte värt det, inte för en sån där.”

Några sekunder går förbi, några hjärtslag. Bakom Vic står de tre ungarna och väntar. Den rödhåriga är fortfarande hungrig, men de andra två ser nyktrare ut nu.

”Vad gör vi med honom då?” säger Vic och petar till pojken med foten.

Han har ingen lust att ta ansvar för det här längre.

”Vad skulle ni kunna göra? Ni är ju inte ens här”, säger Ava och ler.

Hon knycker med handleden och kniven glider fram. Bladet fångar ljuset från den ensamma gatlyktan. Hon tycker att hon kan se det speglas i Vics mörka ögon. Han blinkar två gånger, sedan vinkar han åt de andra att komma med. Den rödhåriga gör en grimas, men hon säger ingenting när hon går efter honom ut ur gränden.

KAPITEL 2

MARKEN BORRAR SIG IN I HANS TINNING. Sparkarna har slutat komma och han måste härifrån. Men när han försöker sätta sig upp blir asfalten till vatten, händerna sjunker rakt igenom. Han slår hakan och biter ner hårt om tungan. Blodsmaken är redan överallt i munnen, han behöver inte bry sig om det.

Varför finns det inget att ta spjärn mot? Allt gungar som om han är på sjön. Någon slår honom i bakhuvudet med asfalten. Den är kall och blöt och skickar en stöt av smärta ner genom ryggraden. Händerna hittar bara luft när han famlar efter nytt grepp.

En hand med smala fingrar tar tag om hans axel. Allt snurrar när han vrider huvudet. Nacken känns svag och öm, som om den ska gå av när som helst. Ögonen är fulla av något kletigt och mörkt, men genom det ser han en kavaj med en partifärgad blus innanför. Ett halssmycke hänger mellan nyckelbenen, tre cirklar hakar i varann som en triangel. Han såg smycket när han låg och väntade på att de skulle avsluta det.

Han såg kniven.

”Kan du ställa dig upp?”

Han slänger ut knytnäven, knogarna slår i något hårt. Hon drar åt sig armen och skriker till.

”Men kom igen!” Rösten är ljus av smärta. ”Vi har inte tid med det här.”

Marken blir fastare, när hon tar honom i armbågen. Huvudet är upp nu, och fötterna ner. Asfalten gungar fortfarande, men den håller för deras tyngd.

Hon tänker inte på att skydda revbenen, de ligger helt öppna. Ett bra slag skulle räcka. Men handen drar med sig armen, och armen rycker med sig kroppen, så att han snubblar framåt.

”Ska det vara så svårt att fatta?” mumlar hon.

Axeln brinner när armen vrids upp bakom ryggen. Och framför honom glimmar den till. Kniven. Hon vilar handen mot hans nyckelben, lägger eggen alldeles nära hans hals.

”Vi går nu.”

Hon klämmer åt hårdare om hans handled, trycker in den i ryggen och pressar honom framför sig.

De går åt höger, nära husväggen. Gatan är bred, men han ser inte en människa. Husen måste vara övergivna, de har varken glas eller plywood i fönstren. Ett trafikljus lutar över trottoaren framme i korsningen. Hon ökar takten när de går in under det och över den tomma gatan.

På andra sidan sitter ett rostigt gjutjärnsstaket runt ett stort hål i marken. En trappa leder ner i hålet. Är det en skyttelnedgång? Han ser inte Systemets svarta kub någonstans. På en stolpe bredvid staketet sitter en stor röd cirkel med ett blått streck genom. Det måste vara något gammalt, något som blivit kvar.

Hans arm vrids om hårdare när hon drar honom nerför trappan. Väggens framför honom är helt täckt av graffiti, lager på lager av bilder och ord. I det översta lagret har någon skrivit *Allt faller samman* med stora vita bokstäver, och ritat en slarvig bild av en falk. Den blänger på honom medan de går ner i mörkret.

Luften är fuktig och luktar sten. Det är inte en skyttelnedgång. Det kommer inte att finnas någonting vid foten av trappan. Bara

mörker. Och ett bra ställe att dumpa hans kropp.

Han slår foten hårt i marken när han tror att det ska finnas ett trappsteg till. De är nere. Så det är här det slutar. Han kommer inte att bli hittad.

”Kaxig tatuering det där.” Hennes andedräkt är varm mot nacken. ”Spiralen, jag har aldrig fattat grejen med den. Kommer vi alla att bli yogis till slut? Sitta och meditera och aldrig skada varann?”

”En funktionär som inte fattar grejen med spiralen. Vad förvånad jag blir.”

Varmt blod rinner fram i munnen och får honom att sluddra. Han kan inte spotta, inte med kniven mot halsen. Han försöker svälja, det är tjockt och järnsmaken gör honom spyfärdig.

”Varför utgår du från att jag är med i Partiet?” frågar hon.

”Kom igen, det vill du ju inte att nån ska missa, eller hur? Det räcker inte med partifärgen på blusen, du måste ha cirklarna runt halsen också. Lite väl tydligt tycker jag. Är du rädd att folk ska tvivla på din lojalitet?”

Det blir farligt tyst bakom honom. I mörkret är alla ljud skarpa. Något rasslar på golvet längre bort. En råtta, eller en ödla. Har de ödlor i huvudstaden?

”Vi är inte här för att prata om mig”, säger hon. ”Jag är mer nyfiken på dig, och vad du gör så här långt hemifrån.”

”Vad menar du? Jag ... jag är född här. På andra sidan floden, jag bor på andra sidan floden.”

”Jaha du. Och vilken sida är det? Den västra eller den östra?”

”Den östra”, säger han utan att tveka.

Hon skrattar kort. Handen som håller kniven skakar till.

”Den södra hade varit rätt svar. Jag tänkte först att du var flykting. Det har blivit rätt vanligt, att försöka bo här utan tillstånd. Men du hade skaffat dig bättre lögnare då, tror jag. Och gjort dig av med dialekten.” Hon blir tyst och han undrar om han borde

säga något. Om han kan hitta på en förklaring som funkar. ”Så jag undrar, vad du har för ärende här.”

Ärende. Hjärtat slår ett extra slag, tungt mot revbenen. Det är ett udda ord, gammalmodigt. Kan hon ha lagt in det i meningen med flit?

Lo sa att han skulle få frågan vad han har för ärende. Hon berättade vad han ska svara.

”Jag har en farbror på C-gatan.” Han blundar så hårt att det susar i öronen. ”Jag ska titta in till honom en sväng.”

Det där måste vara det hon har väntat på. Ett sista bevis. Nu kommer snart kniven. Musklerna i halsen spänns, som en kramp från nyckelbenet till käken.

”Jag känner en man på C-gatan”, säger hon. ”Han är tokig i äppelmunkar. Kan det vara din farbror?”

Marken gungar under fötterna igen. Det är de bästa ord han hört på länge. Han glömmer nästan att det finns en rad till. Men när hon harklar sig kommer han ihåg.

”Jag ska ta med mig två dussin när jag besöker honom.”

Hon låter knivbladet glida tillbaka i skaftet, släpper hans arm redan innan han sagt hela meningen. Huden är kall och öm där hon klämde åt. Axeln känns som om den ska hoppa ur led närsomhelst.

Medan han gnider handleden tar hon upp en lykta ur väskan. Ljuset glittrar i silversmycket som vilar strax under halsgropen. De tre cirklarna som står för Partiets ledord. Effektivitet. Strävan. Likriktning.

Och hon har just visat att hon kan Motståndets koder. Allt ramlar runt i honom när hon sträcker fram handen.

”Jag heter Ava, välkommen till oss.”

”Levi.”

Handslaget blir varmt och kletigt av hans blod. Det är blod på hennes kavaj också, flera runda fläckar på ärmen och utsmetat

på kavajslaget. Hon verkar inte bry sig om det.

”Den där nya koden är verkligen nåt särskilt”, säger hon. ”Jag undrar vad de gick på när de bestämde sig för den.”

Han skrattar, men slutar när en skarp smärta skjuter från revbenen och rakt in i magen. Han biter ihop om läpparna och vänder bort huvudet. Smärtan blir inte mindre av det, men det känns bättre om han slipper visa henne.

”Så, kom du nyss till stan?” frågar hon, som om hon inte såg någonting.

”I dag.”

Han ser på henne i ögonvrån. Han behöver mer hjälp om han ska lyckas med det här. Men halsbandet med partisymbolen får honom att rysa.

Lo sa att han inte har något annat val än att lita på de som kan koderna.

”Du”, säger han, fortfarande inte riktigt säker på vad han ska göra. Lita på henne eller bara försöka smita undan? ”Jag har ... ett uppdrag skulle man nog kunna säga. Ett meddelande som ska till Kretsen. Känner du nån som skulle kunna ...”

Hon ler.

”Vill din farbror ha nåt till munkarna?”

Så där skulle det inte vara. Vad sa Lo? De första fraserna visar att Levi är en del av Motståndet, en rebell. Om han frågar efter Kretsen tar de honom till en portvakt, någon i den inre kärnan, där han får en ny kod att besvara. Den där meningen.

Huvudet dunkar. Han borde inte tänka så mycket. Och nu ser Ava på honom och rynkar ögonbrynen. Hon väntar på svar.

Han kommer inte på det först. Tankarna är inpackade i mjukt tyg. Det var något galet, något ätbart. Sött. Äckligt.

”Körsbärs-marmelad! Min farbror älskar körsbärs-marmelad. Vet du var jag kan köpa några liter?”

”Jag kontaktar dem nu”, säger hon och blundar kort. ”Det är

jag. Farbror Sid har fått besök.” Fler koder, linjen måste vara avlyssnad. ”Kan du samla vännerna? Vi är på väg mot historisk mark.”

Hon väntar och nickar svagt medan personen på andra sidan säger något.

”Bra. Vi ses snart.”

Hennes röst låter annorlunda när hon säger det där sista. Mjukare, yngre.

Hon vänder sig till Levi.

”Vi är där på en kvart. Orkar du?”

”Har jag klarat mig så här långt.”

Kanske kan han övertyga sig själv.